

እነዚህ ይህንኑ የሚገባቸው ትንቢቶች

እነዚህን ይገባሉ

ይህንኑ ይህንኑ ይህንኑ ይህንኑ ይህንኑ ይህንኑ
ይህንኑ ይህንኑ ይህንኑ ይህንኑ ይህንኑ ይህንኑ

ይህንኑ ይህንኑ ይህንኑ ይህንኑ ይህንኑ

ይህንኑ ይህንኑ ይህንኑ ይህንኑ ይህንኑ

ይህንኑ ይህንኑ ይህንኑ ይህንኑ ይህንኑ

ይህንኑ ይህንኑ ይህንኑ ይህንኑ ይህንኑ
ይህንኑ ይህንኑ ይህንኑ ይህንኑ ይህንኑ ይህንኑ

ይህንኑ ይህንኑ ይህንኑ ይህንኑ ይህንኑ
ይህንኑ ይህንኑ ይህንኑ ይህንኑ ይህንኑ ይህንኑ

ይህንኑ ይህንኑ ይህንኑ ይህንኑ ይህንኑ

ይህንኑ ይህንኑ ይህንኑ ይህንኑ ይህንኑ

ይህንኑ ይህንኑ ይህንኑ ይህንኑ ይህንኑ

ይህንኑ ይህንኑ ይህንኑ ይህንኑ ይህንኑ

ይህንኑ ይህንኑ ይህንኑ ይህንኑ ይህንኑ

1. 2. 3.

4.

5.

6.

7.

8.

9.

10.

11.

12.

13.

14.

15.

16.

17.

18.

19.

20.

21.

22.

23.

24.

25.

26.

27.

સંપત્તિ અને સંતોષને જેવે મુકીશું તે, મેંજેનું અર્જન
પણે તેજ અંત અપાશે બાકી.

ખૂબ મળે, છતાં જેની નજર દુઃખી ભાંડુનો ભામી
ન વળે એનું મેંજેલું કાંઈ કહે?

કર્પ એટલે ગુમાન, કંઈક એટલે કમ વાસના
ઠગન બનીશના આ જ મોટા કર્પ છે.

સંસ્થાપક થવું સહેલું, વ્યવસ્થાપક થવું અઘરું.

ખરબચાનો અરસર આવે ત્યારે આદરને તરિ-
આરાધનાને અનુસરજો.

ઠગની આંખમાં લોભ રહે, સિરની આંખમાં શોક
પડે.

મિત્રનિષ્ઠ, અનુભવ, સામ્રાજ્ય અને આત્મવિશ્વાસને
આશરે ઠગન કમ ભરે એ ઠગન વિશ્વનો નીરકે

ગેલું ૮૬૧ સદ૧, એવો ઠગ તથા

એણે આવડના બાનચાએ ખંતપૂર્વક કમ મળે
મેદાન થાશે જરૂર છે.

સંયમ અને સતિપત્ને નેવે મૂકીવું તે, મેળવેવું અનંત
લક્ષે તેજ અંત આવી જાય.

ખૂબ મળે, છતાં જેની નજર દુઃખો ભાંડુએ ભરી
ન વળે એનું મેળવેવું ક્યાંથી ફળે ?

દર્પ એટલે ગુમાન, હંદર્પ એટલે કમ-વાસના.

જીવન—બગીચાના આ બે મોટા સર્પ છે.

સંસ્થાપક થવું સહેલું, વ્યવસ્થાપક બનવું અઘરું.

ખરચવાનો અવસર આવે ત્યારે આદતને ગતિ-
આવરણકતાને અનુસરજો.

જીવની અંધખમાં વહેમ વહે, શિવની અંધખમાં રહેમ
હસે.

ધ્યેયનિષ્ઠા, અનુભવ, સારવાની અને આત્મવિશ્વાસને
આશરે જીવન-ડગ ભરે એ જીવન વિકાસી નીવડે.

જેનું કદર સદય, એનો ઉદય સદાય.

એણી આવડતના બાનવાળો ખંતપૂર્વક કામ કરીને
મેદાન ખારી જાય છે.

એ કે વેશની નહિ કિમત તો વિચાર અને વર્તનનો છે
 ઘણીયો કરે તે નહિ ફરજ બતાવનારો કટુવચન
 કરે એ જ સાચો મિત્ર
 ઉધર જરૂર બને, ઉપડ કે ઉધર નહિ
 કરકસરિયા જરૂર બને પણ કૃપણ કે કંજુસ નહિ
 કતી મટી જાય, કર્તવ્યમાં દટાઈ જાય, ઊરનાર
 મળશે જ મળશે
 સ્વેચ્છ અને સ્નેહમાં લુટાઈ જાય એ સર્વોચ્ચનો સ્વર્ગ
 બની જાય

અંજનાપણી ભાગ્ય નહિ ભાગ્યે
 અનંજનાપણી ભાગ્ય નહિ જાયે
 પોતાના જ પેટની ચિંતા કરે તેનું નામ પશુ.
 અનન્યા ઉદરનો કાવજી કરે તેનું નામ માનવી
 પોતાનો ઉપર પોતાનો કામુ ઉન્નતિ આપે, પારકાનો
 કામુ અવનતિ આપે

[illegible]

2000-2001

የህዝብ ጥቅም ላይ የዋለው የጥበቃ ስልጣን

THE JOHN DE

Լուսինն առ խնամեա ինձոք ինքե ինքնն

Երևանի մարզպետարանի Երևանի քաղաքի
 Երևանի մարզպետարանի Երևանի քաղաքի

በጋራ የሚገኝ የሕግ ስርዓት ሲኖር ለሕግ ስርዓት ማስፈጸም ማስፈጸሚያ ማድረግ ይቻላል።

[illegible]

ԲՈՒՄԵՆ ԵՐ ԱՆՈՒՅՑ ԵՐԻՅՈՒՆ
ՄԱՅՅ ԷՐԻՅՈՒՆ ԵՐԻՅՈՒՆ ԵՐԻՅՈՒՆ

③ 此種情形，應予注意，其理由如下：

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय

the other two

Q. How long did you work for them?

[illegible]

1974 12 25 21:17

વિતનથીયને વિતા સતાવતી નથી
 વિયુદ્ધ જીવન માટે વિયુદ્ધ મન જોઈએ
 વિયુદ્ધ મન માટે વિયુદ્ધ અન્ન જોઈએ
 વિયુદ્ધ અન્ન માટે વિયુદ્ધ કામ જોઈએ
 બીજાના પેટ—ગુજરાને કંઈ ખાંચ ન આવે એવી
 સીવટ સખીને જ પુરુષાર્થ કરવો
 કામના જોટથી વિયુદ્ધ, પરિક્રમ જોટથી પવિત્ર
 જીવવા માટેનો પરિક્રમ પવિત્ર
 મોજસોખ માટેનો પરિક્રમ અપવિત્ર
 સેવા માટેનો પરિક્રમ પરમયુક્ત
 સ્વાર્થ માટેનો પરિક્રમ અપરમયુક્ત
 સંતો જાટકના રહે છે—
 કુનિપાને જાટકપુ ન પડે તે માટે
 સર્વત્ર સમદષ્ટિથી જોતી અને સર્વમાં સર્વેશ્વર નિરખી-
 ને સર્વ સાથે સહબાવથી વર્તતી માનવતા જ
 જીવનધામિની જાહેર છે.

ગુણગ્રાહક દોષ તે લોકલક્ષ્યનો સ્વામી બને.
 સંગ અને ખર્ચ નામના બે પાટા મળખૂન અને
 જીવસ્થિત હશે તે જ જીવનગ્રાહી સરખાનાથી ચાલશે.
 બાકી સંગનો પાટો હીલો પડતાં દુર્માર્ગગ્રામી થવાયું
 હશે અગર ખર્ચનો પાટો શિથિલ થતાં ઉશ્કેડ બની
 જવાયું હશે તે જીવનગ્રાહીને ઉશ્કેડી પડતાં વાર
 નહિ થામે. એ બાદીને નિર્ભય બનાવવી દોષ તે
 બે પાટાનું ખ્યાન સખવા માટે વિવેકથી ચોક્કસ
 રખે.

માનવતા વિરૂદ્ધ વર્તનારના જીવનમાં સાચાં સુખ-
 શાંતિની કલ્પના આકાશકુસુમ જેવી મિથ્યા છે.

જીવન - સુરાસ પ્રસારવાનો ઉત્તમ કાવ્ય જુવાની છે.

કસોટીની સંઘર્ષ પર ચક્રા વિના,
 શાસ્ત્રપત્ર નહિ આવે.

વિદ્યાથી બનીને જસનમાં અટવાય

મુજબ લેવ તે લોકલેવનો સ્વામી બને.
 સંજ અને ખર્ચ નામના જે પાટા મળતૂન અને
 વ્યવસ્થિત હશે તે જ જીવનમાં સરખાવો આવશે.
 બાકી સંજનો પાટો લીધો પડ્યાં દુર્માર્જનામી વચામું
 હશે અમર ખર્ચનો પાટો વિવિધ થતાં ઉડી બની
 જાયું હશે તે જીવનમાં જીને ઉવડો પડ્યાં વાર
 નહિ લાગે એ જાણીને નિર્ભય મનાવવો લેવ તે
 જે પાટાનું પાન સખરા માટે વિવેકથી ચોક્કસ
 રાખે.

માનવના વિકાસ વર્તમાનના જીવનમાં સાચાં સુખ-
 શાંતિનો કલ્પના આકાશકુસુમ જેવી મિલ્યા છે.
 જીવન-મુશ્કેલ પ્રવારવાનો ઉત્તમ કાવ જુવાનો છે.
 કોલેજીની સરખા પર સકાવ વિન્ય,
 શાળાપણ નહિ આવે
 વિદ્યાથી બનીને વ્યવસાયમાં અટવાવ
 તે. સરસ્વતી

ઈશ્વરની કૃપાને આધારે, અનેક મુશ્કેલીઓનો સામનો કર્યા પછી, અમુર્તબિંદુ ૧ થી ૫ ખાસનો એકત્ર સંગ્રહ આપના કરકમળમાં મૂકી શકાય છે. તે આનંદની બીના છે.

સંગ્રહ તૈયાર કરતી વખતે, તેને અધિક સુંદર બનાવવા માટે, અવશ્યક ફેરફાર કર્યો છે, આશા છે, એ આપને ઉચિત લાગશે.

નૂતન વર્ષાબિનાંદન પાઠવવા માટે મોકલ્યાં કાંઈ કવર મુલેચપ્રતી નોંધ લેવાયા પછી ફેંકી દેવાય છે, જ્યારે નવા વર્ષના મુલેચપ્રસંદેશ સાથે એપ્રિલ ખર્ચનો મોકલો શકાયો, તે પાનાં અને બંધોનો વધુ સુરિચાર સાધેનો આ એપ્રિલ ખર્ચવાનો સુરિચાર-સંગ્રહ નિત્ય મનનના રસવાણાં બાઈ બહેનોના હાથમાં

અમૃતકુંભ

પ્રવાજનીર્થની લેખ, આપણું જીવન પણ જ્ઞાન, ભક્તિ
અને કર્મના સુખમસંજ્ઞાના ત્રિરેણી-તીર્થસમુ
ધારનકાંચી બની રહે.

ઘડીરને નિયંત્રી સખવા "કમ ખાર."

મનને નિયંત્રી સખવા "જમ ખાર."

દેવલેખના કપવૃક્ષ લેવું, ઈશ્વર મુદત્ત મેજથી આપ.

ચાકું જ્ઞાનચીલેકનું કપવૃક્ષ એટલે સંકલ્પજન.

અચક્રને ચક્ર બનાવવાનું, ને ઉત્તર વેદનમાં
ઉદ્યાનનો પ્રફુલ્લ પ્રચારવાનું સમર્થ દૃઢ નિશ્ચયો.
ના સંકલ્પબળમાં સમાવું છે.

અમૃતકુંભ

જેલ વિનાનું સમર્પણ લેનાર કે દેનાર કોઈની શાંતિ
આપનું નથી.

ઉપન્યાસમ / વિવેક નહિ હોય તે ઉપન્યાસ અનિચેક
ઉમટશે.

મેત્રવળે નીનિશી, વાપરશે પ્રીનિશી, ભેતવશે રીનિશી
કર્નલની વેદી પર ભવિષ્યન દેવાની પ્રેરણા આપનાર
પિતા એટલે પર્મ.

છવમાત્રની પોદા ડગળાની માન્ય એટલે શાંતિ
સુધને સમભાવથી સંબોધનારા ગુરુદેવ એટલે શાંતિ
મૃદ્ધિ માત્રના અસિન્યનો એક માત્ર આધાર સંભ
એટલે પ્રેમ.

વ્યાપિ સમાવશ સરીર સાફ સુખે

ઉપાપિ ટાવશ વ્યસાસ સાફ સુખે

સમે સમે સ્વ સનિનું જ્ઞાન એ જ ભવતરુદર્શનનું અનુ-
સંધાન દિવની વિમળતા અને કાવજની કોમલતા
હોય તે જ અમુ બને

એણે સચિત્ર ન અપાવે તે કંઈ નહિ, સચિત્ર
તે ન જ અપાવે

વપાડોનો દમચડોમાં તે, માનચો મરણ પણ તરી

દરખાતે પડેના અત્યમ જ અવરજવ મને છે.

અમલ ન હોય તો હવે દરજી દરખાતે ન મોકલ-
વિનંતીમાં જાયો... પરંતુ માફી ન હોય તો,

અરજીમાંથી હાથે જાયો, તો એકદમ
દરજી દરખાતે મળીને વડાનાં હાથે જાયો.

એને હવે પડેના અત્યમ જ અવરજવ મને છે.

અને એના જીવનની અંતરમાં અવરજવ મળે તો

માફીને ને કયું કયું ?

માફીને હવે અત્યમ વિનંતીમાં જાયો અપાવે જીવનમાં

ઉપરનાં વચ માટે જાયો નહિ દરજી. જાયો એકદમ

દરજી દરખાતે માનચોની મરજીને હવે અને અત્યમ

જાયો માનચોની મરજીને જાયો અપાવે

દરજી માનચોની મરજીને જાયો નહિ

સ્નેહીને સચિવ ન અપાર તે કંઈ નહિ, સંજોગ
તે ન જ અપહોલ

વફાદારીની દામણીમાં તે, ધાનચી ક્ષતિ પામી વરે ।
દરખાસ્ત પરના અસંમત જ અસંમતિ બને છે.

એમદ બે રીતનાર બેઠે હરણ કરવામાં કે નાટક-
લિનેમામાં આવીએ...પરંતુ બાકીના બે રીતનાર તે,
લોરિપટાવનાં દર્શને જાણમાં, મેંડેલ એકાગ્રચા
હોનાં સ્વચ્છ બનીને લેદરનાં અંતરુ લુપ્તમાં,
એને હંચ વરપત અપે એવા મીઠા બે બોલ કહેવામાં
અને એના જીવનની એકાગ્ર અર્થની કસમાં જ
આવીએ તે કેવું સારું ?

નાટકનું દર્શન અનર લિનેમાના સ્ત્રીના અપહાસ કરનામાં
ઉપરોક્તની વચ્ચે આદર નહિ દે. જ્યારે લોરિપ
દાસમાં ઊંડું માનચીનો મજાનુનો દર્શન અને અનુ-
ભવેથી માનરહેવાનો ક્રેમખાસ ભારના અપહાસ
કરનાને મંત્રમુગ્ધ બનાવવા માટે વિરંકર મનોને

ગુણગ્રાહક હોય ને લોકદર્શનો સ્થાપી બને.
 સંત અને ખર્ચ નામના જે પાસા મલ્લમૂલ અને
 જર્ણિયન વચ્ચે તે જ જીવનચાલી સરવજાણી ચાલશે.
 આપી સંતને પાછે કીધો પડતો દુર્માર્ગજામી વચાવું
 હશે અમર ખર્ચનો પાછે સિદ્ધિ થયું ઉગડ બની
 જતાવું હશે તે જીવનચાલીને ઉગડી પડતો વાર
 નહિ થાયે. એ જાણીને નિર્ભય મનાવતી હોય તે
 જે પાસાનું ધ્યાન રાખવા માટે વિવેકીયો ચોક્કસ
 રાખે.

માનવના વિષ્ણુ વર્તમાનના જીવનમાં સાચાં સુખ-
 શાંતિની કંઈપણ આકાશકુસુમ લેતી મિળ્યા છે.

જીવન સુચારુ પ્રચારવાનો ઉત્તમ કાળ જુવાની છે.

ક્યોટીની સસણ પર ચડવા વિના,

શાવુંપણ નહિ આવે.

વિદ્યાર્થી બનીને જ્ઞાનમાં અટકાવ

૧૦ ..... ૧૦ .....

સેરા કાગે ફના થયાનો ફરીથી જ ફેરમ ફેરાયો.
બાપુએ કહ્યું, “પ્રભુનું સ્મરણ તો, મારે મન જવાબ
અને પ્રાપ્ત ચર્મ છે.

દુઃખીને દિશાસી દેવા એ વાણીનો સફળતા છે.
દુઃખીને દુઃખરસો એ વાણીનો દુર્લભ છે.

કોઈનો માતૃપી પુત્ર ન ફરી સંઘર્ષ એમાં કોઈ અપ-
રાધ નથી. પરંતુ કદુ વાણી વડે કોઈનું દિલ દુભાવ
એ ઘોર અપરાધ છે.

આપણું આચરણ આફનઝસ્તોને આશ્ચર્ય અને
આજ્ઞાનોને સંતાપ આપનારું નીવડે તો જ
આપણું જીવન સાર્થક.

ભાગ્યના વિનાશ માનવી જીવમાં આવેલી લક્ષ્મીની
રેત અસંભવીના જીવનમાં આવેલી શુભાની અનેક
વિધ અનિદની જાહેરાત બની જાય છે.

પ્રેમનું ગીરવ સામાને વધ કરવામાં નહિ, એને
વધ થઈને એનું જિન સાચવવામાં સચવાય છે.

સૌ શરણ ન શરણમરિ જનીને દુર્ગતય
દુર્ગતને લક્ષ્યરમાં પરચી દે છે

મહાપુરુષની મહેતવ માપૂરીને પણ મૂળસત અને
મહત્ત મત્તરે છે.

જંઠીના મહેતવાનો પોતપને મરે જનનિધને
પોતે ન બેલી જરને? એને પોતે બેધ વરે તે
કિશર પોતનો નાચે

પ્રતેક સોતને અંતલો અંતપતો જે જે શમયની
અંતપતો નહી.

૧ જી જનુ એન નસ દરિબ

૨ મગુ એને મત્તર દરિબ

૩ મારી પગુ એને ભાવનાતો લરિબ

૪ લલક તે ન ન લરિબ

૫ ધીંપ ભાવર સામે અનુકૂળ જનીને જનનપને

૬ જિયા રાગી, તે, જાતન લંબ કરશે ને,
૭ અમોતિયન કરશે.

આફનમાં અટવાયેલાં અંતરનું આશ્વાસન આપી
નિસંતનનાં નિહરમાં સુસાડી શકે અથા કર્મચોરના
દર્શનનો ઢંગના ઉત્તાર પણ લેવે.

અન્ય કાળે ફના વચમાં ફૂલફૂલતા માટે કોના
વલણ અટકાવનાં જાન પણ પાનના અનુભવે,
જોના જીવન નાવ પાંત વારિજનું છે સુમન એ જ
સાચા પુરાન.

જો દઈ શકે માનવતાને કાળે જીવનનાં દાન,
અનો ભાવનાને વહી શકે ભયમન.

પ્રચંડ તોફાનનો જ તાકાન સી કે જીવનના અંજારાન
સામ મુક્કાન કરના પુરાન સામે ટકાર જીવે?

ધીરન તો વર્ષા-જનુ છે.

અ વર્ષા-જનુમાં વહી જતા જીવન-વારિને સંવમની
પાન ખાંચી વાચી નહિ વહીએ, તો વર્સાનની બહાર
નહિ આવે.

રેટ ખાડી ચપચે ૬૬૧ ૬૬૧ ચપચે ને મન સજા
ચપચે તે, આલેખ સુવચાએ, આનંદ જાગ્યાએ ને
આપુખ સંપાદે

સરે જરને સર્વમાં નિરખોને પ્રત્યેકને સાનુકુળ થઈ
સેવામય જીવન જીવે જનુ એનું નામ સ્મરિત

અનાજને ઓગ દંભે પણ આશ્ચર્યની ઘેાડણી દૂર રહે
નહિ તે હસી અને ભરત જેવો દસા થઈ

રેટ ખૂબ જરાજ ત્યારે આજસ જરે

રેટી ખૂબ જરાજ ત્યારે જરુ જરે

પુરુષાથી અને પરમાણીમાં પરમાત્માનો અંત છે.

આજસુ અને આપરખામાં સુવચનની છાયા છે.

૬૬૧—નિષેધીનું બાઈફું તે ઉપાડે?

એમાં સુવિચારનું હોર છે, કે કુવિચારનું કપોર?

વાણીમાં રિતજ, ૬૬૧માં લીર્ષ, શરીરમાં લોર્ષ, હાથેથી

દાન અને મને દરિયામ...એ ■ જવજાત નગવાન

સપ્તાઃ મનુ છે? તે

..... । વિદ્યજ ન વાદિતનો મુત
વિદ પર પાછુ કરે.

પરનાતોનાં જન પર નજર પડ ત્યાં, વાંસુંમ
વગ્ગતો માન, ગ્રાનુલનક વરસાતી ભગિનીએ
નિર્દોષતા ઉચ્ચતો દોષોના દર્શન કરે.

રસપ્રતનૂ તાતાત્મા મરગુ સાન, ઉચ્ચતુ દાને.
આકાશુ સાન?

પુણ પામવું છે? તે પાપથી બરે. પાપથી બચવું
એ પુણ્યનાં કર્માઈ છે.

પાપી નહિ, પાપ બુદ્ધિરૂપ છે. પતિતપાવન
ભનવાન પાપને પ્રજ્ઞે છે, પાપોને તારે છે.

દોષ કરવાથી નહિ, તામાને સમજવવાનું સાંતિમય
તપ કરવાથી જ માનવોન સુધારી સમાપ.

હવે આપણે પરમાત્માની પ્રતિષ્ઠા કરીને
પારન રજુ છે? એ જુઓ, જાનનાં ધીન, દુઃખી
હશે, અન્ય કે વિપત્તિના કૃપાં એ આપણી સેવાની
દાન ન જુએ છે.

સાચું સર્વોચ્ચ છે. આપણે તે એના વહીવટી
મુનીમ ના છેએ.

પરમાત્માની પ્રાપ્તિ કરેલા પરમાનંદ પરમાત્માની
મહાદેવની વાન કરવાથી વનજો જાણ છે.

અનન્ય એના કવચ એવું વર્તન ના કરીએ.

અનન્ય માટે આપણના ઉચ્ચાર જેવા નહિ, ઉચ્ચાર
સમજના વાપુ-વૌશ્વના જેવા બનીએ.

વિશેષ કરતાં તે સૌને આપડે...પરંતુ, અનુકૂળ થત
એને અનુકૂળ બનાવનાં વિચારોને ના આપડે.

“માફુ કોઈ નથી” એમ કહીએ છીએ ત્યાર કૃપાનિ
જનજાનને બહુ માફુ થાને છે.

કાર્યના આરંભમાં કષ્ટ સહી એને જ ઈષ્ટ મળે.

જો કામમાં ભેજમ નથી એ કામમાં જવાબીર શું?

ઉત્તમ વસ્તુ ઉપભોગ માટે નહિ અર્પણ માટે, વિનિ-
યોગ માટે, અન્યના ઉપયોગ માટે છે.

જેનું અંતર સાફ નથી, દુષામ વિના જેની કશી વાત
નથી, એનો કુકર્મેને કોણ માફ કરે?

અભવદાન અને આશ્વાસનદાન, આ બેજ જગતના
મોટામાં મોટા અને સહેલામાં સહેલાં દાન છે.

પરપીડા હરવા માટે વિપ્ર વિદ્વાન વર્ગ તપ આદરે,
શત્રિપ—ભજવાન વર્ગ પ્રાણ પાવરે, વૈશ્ય વ્યાપારી વર્ગ
ચિત વાપરે અને સૂદ્ર-સેવક વર્ગ જાત જોતરે.

માનવસંસ્કૃતિની ઈમારતના આ ચારેય આધારસ્તંભોની
બિંચાઈ—યોગ્યતા એક સરખી જ છે.

પ્રીતિ પરિણામ સાથે નહિ, પરિણામ સાથે સખજો.
પરિણામ તો સાચેથી પ્રીત કરવું આવશે.

સેવાધર્મમાં પ્રવૃત્ત વવાની પ્રેરણા આપે એનું નામ
પરમાત્મા. એ પ્રેરણાને વફાદાર બનીએ પૂજ્ય પછોનો
જાણે.

આંતરે આરેવ લક્ષ્મીને જ્યારે દેવામાં દુરાંગ અને
દુરાવાર મુખ્ય છે. આપના જીવનપ્રદેશમાંથી એ એ
દુષ્ટ-નિષેધને જાકાંગે દો. તો, લક્ષ્મી હરખાતી અપવે
અને હરખાતીથી છવકાતી આપના ગુણપ્રદેશમાં
જીવસે.

મેટાના ગુણ જોળે ને જીવનમાં ઉતારજો.
અંગેશિયાના ગુણ પાડુ જોળે, અરગુણનું ધણુ ધ્યાન
રાખજો ને વિવેકપૂર્વક વર્તજો.
નાનાના અવગુણ જોળે ને માર્ગદર્શન આપજો.

આત્મીયતા જોળે અન્યને ઉન્નત બનાવવાની વૃત્તિ
અગર પ્રવૃત્તિ એટલે ધર્મ અને અન્યતા જોળે
આત્મીયતા ઉત્કર્ષ સાધવાની વૃત્તિ અગર પ્રવૃત્તિ
એટલે અધર્મ.

મનનો પાત્ર ઉતારનારું મુખ્ય સાધન એટલે કે
અંતરમાં નુશવતો ઉડે નવી બાજ કવામાં ઝિઝ્યા સંસ્થાન-
ફૂરાવતો મુદ્દો જાણ છે.

આજના જ્ઞાનમાં તથાનાં સચક્ષુ મટી જાણ છે, તે
લાકે થઈ જાણ છે.

મુનિશ્વર ને અશ્વર પનારી જીવન જાણે મુશ્કે,
બે સ્વર્ગ રોને ફાળે.

દશ, સમાજ અને સંસ્કૃતિ ઉન્નત થતે એવી પ્રવૃત્તિ
અટક પડે, અવનત થત એવી પ્રવૃત્તિ એટલે અર્થ.

તે દશ કે સમાજના સામાન્ય જીવનમાંથી પોઝિસેવાની
ભાવના તેમજ વિનાશિત્વનો વિચાર કરનારી વિરેમુક્તિ-
નો લાપ લાપ છે, એ દેશ અચ્છ સમાજને કોઈ જાણી
સકતું નથી.

મારું વર્તન અન્યના અંતરને આરામ ન આપે તો,
મને માતો રામ ક્યાંથી મળે?

રત આરે ત્યારે ચારિત્ર્યનું રક્ષણ કરશે

તા આરે ત્યારે સંસ્કૃતિનું રક્ષણ કરશે.

નિદ્રાનું દમન કરે તો તે યોગ્યરૂપે નયન કરશે

પાછે

પ્રમાદી કદી ૧૦૮ ન થાય.

માથ તેજ છત્રનમે તે કાવ ૪ થાય.

પ્રભુને મારફે 'અકિતપૂર્વક' લેવાઈ જવું,

એ અધૂર અપનારી લેશે.

સો કાવત્તિમાંથી દુસગ્રામ જન.

દુસગ્રામ વિગ્રામ જન્માશે.

વિગ્રામ વિનશનું દાવાનજ પેટાશે.

એમાંથી અથવા માટે અપરિચિત્તે અનાગ્રાહી બનીએ.

મેટાં બાને વિગ્રામ પછી ડુંભાદ અને પ્રમાદ અથરે છે.

એ રાતને જે શાંત, સાવધ અને કર્નજશીલ રહે તેને

વિગ્રામ કાંઈપણ ટકે.

। ન નહિ, પચાસે તે મનન.

નાનું હાથ, અર્ધપાયાનો પ્રેતી જ મળે
અર્ધ જ હાથ માની એ નહિ, આગળ અર્ધપમેરે મેડું છે
અર્ધમાનમાં જાન હાથ નહિ, તેન જ પાત મરે છે
પન

માન્યન રવ હાતી કે પવન હાતી ચાતી આપણ
તપમા ૭

પ્રિયરવન નહિ, પ્રિયરવન નમળું અર્ધન.

પ્રિય કપનાર પાવમે મનસ, પ્રિયર તે કાઠીક જ હશે

ચમાર હોય કે ચમરનપો, ચાતનાના જીમાર ન હોય
એ જ સર્જનવારન તે નમ.

અમે તેવા વિષમ પ્રસંગે પડે અંતરન અણવડો ન જ
પાસ દેવાય.

પરીતામાં ઉતારવે આપેણો ઉતર નાપાત કરે.

સમાજમાં ઉતારવે આપેણો અર્ધપ્રાપ ગ્રાસ કરે.

પોખવાનું અવિમાન આવે ત્યારે અધિક પોખવા-
 વાળાને વાદ કરીએ છજનમાં બોલું આવે કે લગભગ
 અનુભવ ત્યારે બોલી શકિત—સંપત્તિ પરચનાર
 ભણી નજર કરીએ.

કર્મળનો તાપ સાથે એની પ્રવિજ્યામાં પ્રતાપ રહે
 પ્રાન.શવ, મનનો ઉન્નાય, ને અંતરની આલિષ આ
 ત્રાસ ઉત્તમ મુદૂનો છે.

માખાપ અને સંતની આલિષ,
 સંપત્તિ અને સન્મતિ બેય આપે.

મોલ પર વિજ્ઞાન મેજરે,
 એ સમષ્ટિ પર સામ્રાજ્ય સ્થાપી શકે.

કામમાં મહાશય સખી પ્રકાશ વેરનાર મહાશયની અંધ
 અટવાઈ દોઝર ખાત છે, એ રીતે જ્ઞાનનો ધમંડી પ્ર
 માને અટવાત છે ને દોઝર ખાત છે.

ઈશ્વરની કૃપા મેજરાસની ચાલી, આદર માટેની
અનિચ્છા ને સન્માન સમજની નમ્રતામાં સમાઈ છે.

પરોપકારની પ્રગુત્તિમાં જેટલા સ્વાસ્થ્ય ખર્ચાં એટલી
જા છવનનો કમાઈ.

સંતાન સદાચારી બને માનના પુણ્યથી,
ચતુર બને વિદ્યાના પુણ્યથી,
ઉદાર બને કુળના પુણ્યથી,
ભાગ્યવાન બને, આભાના પુણ્યથી.

જનનું મીઠું એ સાચું મીઠું નથી.
મનને પણ મીઠાનાં દોષા આપણી જોડે.
મનનું મીઠું એટલે ઉચ્છન્નને અપાર.

પ્રાપ્તિના પદગંગર તમારા આગળેને વાટી વજરા, મા
ભંજના, કે મોટાં જોડે જેવેવેળતે વારનો ન અપાર
“ ”, પદનું, એ વિગતિ રીત, રીતિ-રિતિ...
રેડેન ન બને એટલું તો જાણ જાણ

કુદરતી આફત, દેશની કટોકટી વખત પ્રભુ
આપતી અપીલા.

સહવિચાર પ્રકાશન :

સ્વજનની સ્મૃતિમાં, કે સેવાના પ્રતીકરૂપે વહેંચી
ચકાવેલી, 'મનની કેળવણી' 'આવની કાવના નાગરિ-
કોને,' 'સુપ્રભિદુ' જેવી પુસ્તિકાઓનું પ્રકાશન.

શ્રી. વિવેકાનંદ કેન્દ્ર :

સ્વામી વિવેકાનંદ જન્મશતાબ્દી નિમિત્તે તા.
૧૭-૩ '૬૩ના રોજ ગુજરાતના માનનીય રાજ્યપાલ-
શ્રીના વરદ હસ્તે સમિતિએ શ્રી. વિવેકાનંદ કેન્દ્રની
સ્થાપના કરી. તેની બાવિ પ્રવૃત્તિઓ નીચે મુજબ છે:-
કૌશલજ્ઞતા વિદ્યાર્થીઓમાં ઉચ્ચ વિદ્યાએનું સંસ્કાર-
બોદોદયન જગાડવા માટે નિર્ભય સ્પર્ધા, વક્રાનુભવ સ્પર્ધા,
ભાષાસવશી ને પ્રેરણાદાયી પ્રકાશનો, મહાપુરુષોનો
ચરિત્રોદય ઝીવવા જાનીઓની ઉત્કૃષ્ટતા, વિશિષ્ટ
કિર્તિઓનાં પ્રવચનો, વિવિધ વિષયો પરન્વેનાં
ભાષાસવનુજ, સભ્યો માટે પ્રેરણાદાયી વાર્ષિકનું
'૧૧, વાચનાવલ, પુસ્તકાવલ, માનવકલ્યાણની
આપતી વ્યાખ્યાનમાળા.

કુદરતી આફત, દયાની કટોકટી વખતે પ્રશ્ન
આપતો અપીલા

સદ્વિચાર પ્રકાશન :

સ્વતંત્રતાની નમુનિયા, ૩ સપ્તાના પ્રતીકરૂપે વાચી
સત્યાતત્ત્વો, 'મનની કવચશી' 'જ્ઞાનની કવચના નાનકે
કાન', 'સુપ્રાનિદ્રુ' વગેરે પુસ્તિકાઓનું પ્રકાશન.

કો. વિરેકાનંદ કેન્દ્ર :

રવામો વિરેકાનંદ જન્મસ્થળાઢી નિમિત્તે તા.
૧૭-૬ '૬૩ના સભા નુકસાનના માનનીય સભ્યપાલ-
કોના વરદ્ધ હસ્ત સમિતિએ કો. વિરેકાનંદ કેન્દ્રની
સ્થાપના કરી. તેનો બાવિ પ્રવૃત્તિઓ નીચે મુજબ છે:-

કોલેજના વિદ્યાર્થીઓમાં ઉચ્ચ વિચારોનું સંસ્કર-
ઓદોલન જગ્યાડવા માટે નિર્ભય સ્પર્ધા, વક્તૃત્વ સ્પર્ધા,
અભ્યાસલક્ષી ને પ્રેરણાદાયી પ્રકાશનો, મહાપુરુષોનો
જીવનસંદેશ જીવવા જાતીઓની ઉત્કૃષ્ટતા, વિશિષ્ટ
વ્યક્તિઓનાં પ્રવચનો, વિવિધ વિષયો પર જેનાં
અભ્યાસવર્ગ, સભા માટે પ્રેરણાદાયી વાચિકનું

રનાલય, પુસ્તકાલય, માનવકસ્યાસુની
પી વ્યાખ્યાનમાળા.

